

Дейвид

Кенеди беше измежду хората, дошли в България да проведат библейски серии през ноември миналата година. Той е пастор на една от адвентните църкви в Денвър, Колорадо, наречена "Ню Дей".

"Когато пристигнах в църквата през лятото на 2000-а година - разказва пастор Кенеди, - тя вече беше растяща църква. За две години се беше увеличила от 60 на 100 човека. Оттогава сме добавили още 160 души, редовно посещаващи църквата, 87 от които чрез кръщение."

Интересното в случая е, че хората се присъединяват към ЦАСД без нито една публична евангелизация. Пастор Кенеди и църквата му споделят една стройна система от методи за евангелизиране, за която можете да прочетете по-надолу.

"Иска ми се да можех да кажа, че съм взел едно стратегическо решение, защото съм много умен, но нещата не се случиха така - разказва той. - Нашата стратегия като църква изкривя естествено и постепенно. Но да водим хора при Христос е важно за мен като Христов последовател и като църковен лидер. А църквата просто приема страстта и фокуса на пастора си."

Техният начин е дълъг процес на служене, обич, молитва и изграждане на взаимоотношения.

"Не съм против публичните евангелизации - казва Дейв Кенеди. - Но те не са ефективни в нашата култура. Дойдох в България, защото знаех, че тук методът действа. Надявах се, че църквата е извършила тази дълга работа и просто ще покани своите приятели на библейските теми."

Пастор Кенеди споделя, че работата му в България е била едно от най-ярките преживявания в живота му. "Работата с хората в църквата и служителите в адвентния съюз беше благословение за мен - споделя той. - Бих казал, че е предизвикателство за българската църква да работи, изследва и разисква по въпроса за това, какво означава да премахнеш бариерите, които спират хората да дойдат при Христос."

След завръщането си у дома, Дейвид Кенеди изнесе проповед по въпроса пред своята църква. Тук ви я представяме със съкращения.

Станах последовател на Христос през 1992 година на 24-годишна възраст. Това беше чудо, защото имаше толкова много бариери и прегрзсъвъци, които ме гържаха далеч от Бога. Например вярвах, че за да стана християнин, трябва да оставя разума си някъде на входа, да стана един вид интелектуален робот и просто да приемам това, което ми се казва. Вярвах също, че трябва да стана осъдителен и груб стоник. Мислех, че ще загубя пълнотата на

историята за две църкви. Едната, която поддържа бариерите, и другата - която ги помита.

Когато провеждах евангелизаторските серии в България, аз и колегите ми пастори се опитвахме да премахнем всяка бариера между хората и Христос - духовна, емоционална, културна. Но преживяхме известно разочарование, защото, докато ние се опитвахме да премахнем бариерите, църквата сякаш издигаше такива. Не можехме да разберем това. Опит-

охота. Изисква се много сериозна работа, подготовка, много дискусии, разбиране, търпение, за да разберем какъв курс да следваме. В книгата Деяния на апостолите, 2 глава, хиляди са убедени и искат да се кръстят. Петър казва ли: "Трябва да си на 18" или "Преобърнете света, за да докажете, че сте готови"? Не, той казва: "Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името на Исус Христос за прощение на греховете си; и ще приемете този дар, Святия Дух."

листи и фарисеи, които изисквали обрязването. Мислим си, че те не разбирали нищо. Но как ние самите бихме попълнили списъка? Накрая на съвета Яков обобщил: "Аз съм на мнение да не създаваме трудности на тези измежду езичниците, които се обръщат към Бога, а да им пишем да се въздържат от осквернения чрез иголи, чрез блудство и чрез яденето на удушено и кръв" (стихове 20 и 21). Целта на църквата според Яков е да не създава труднос-

посветени Христови последователи.

Един от най-големите проблеми на невярващите е, че те не познават посветени последователи на Христос. Това беше проблем и в моя живот. Всъщност познавах една жена, но тя беше толкова суха, че си мислех, че всички християни идват от юг. Наистина мислех така. Чудех се защо въобще е християнка. Така че когато развиваме взаимоотношения с хората, това премахва една бариера между тях и Христос.

Как правихме това през 2006 г.? Най-прогледното събитие беше "Алелуя найт". Голяма опитност за мен беше това, че двамата души от църквата, на които не им е било известно, че познават една и съща личност, са развивали взаимоотношения с нея, молели са се и са я поканили на събитието. Те разбраха ситуацията, когато тримата се срещнаха в църквата. По-късно тя се кръсти.

През тази година ще направим ателие за справяне с депресията, ще продължим училището за майки, ваканционно-то библейско училище, различни социални дейности, ще повторим „Максимум импакт“... През април ще се случи нещо ново, откакто аз съм тук - публична евангелизация. Поставили сме си за цел на нашите обучения да дойдат 100 души, които да започнат да живеят според 3D евангелизма. Така че - оставете си време тази седмица, за да излезете на обяд с някого, да поговорите със съседа, да направите нещо с някого, който не познава Исус.

2. Хората

Ние ценим хората - независимо от националността, социалния им статус и каквото и да било друго. Често християните са осъдителни, нямат прощателен дух, не са достатъчно състрадателни. Но когато ги приемаме, независимо от социалното им положение, духовната им зрялост и т. н., това е шанс за света да разбере, че Исус е реален, че Неговата любов е реалност. Въпросът е как да правим това?

Харесва ми да наблюдавам нашата църква след службата - това, как правим двояк кръг около гостите, за да ги поздравим. Каким ги в своите домашни групи, на социални събития. Въпросът за мен е харесваме ли всеки един от тях? Харесваме ли онези, които не са като нас? Въпреки че се стремим, и ние имаме пропуски. И при нас се случва хора да се разочароват, защото не им е обърнато внимание, не са се почувствали част от семейството.

3. Молитва

Нищо не премахва бариерите като молитвата. В Деяния 10 гл., в случая с Корнилий, Петър се молеше, когато получи видението.

Продължава на стр. 5

ЦЪРКВАТА МОЖЕ ДА ПОМЕТЕ БАРИЕРИТЕ

живота. Но това, което се случи с моя избитен и пълен живот, беше, че той започна да става все по-празен и по-празен. Накрая съпругата ми и аз се озовахме на вратата на една адвентна църква. Посещавахме я 2-3 седмици и това, което открих там, всъщност потвърди всяка моя предварителна погрешна представа за смисъла на думата християнин. И аз се върнах към своята празнота.

Но очевидно това не е край на историята. Близки хора ме убедиха да посетя друга адвентна църква. Това, което открих там (новата и настояща църква, в която съм служител), премахна всяка бариера, която ми пречеше да стана Христов последовател. Хората ме обичаха така, каквото съм. Те си прекарваха чудесно. Не си спомням друг път през живота си да съм се смял толкова много. Радваха се на живота, изглеждаха така, сякаш имат цел. Служеха на обществото и ме научиха на радостта от служенето. Почувството лобовта на Христос и станах Негов последовател. Моята история е

вахме се да вземем пог внимание най-различни обстоятелства, но от наша гледна точка фактът си оставаше. Църквата изглеждаше като клуб - всичко съществува заради хората в него. Много е трудно да се присъединиш към подобен клуб, но е много лесно да бъдеш отстранен от него.

Обичам много България. Прекарах там чудесно време, споделяйки добрите новини на Евангелието. Когато си тръгнах, най-силно остана в мен чувството за целта на съществуването на църквата. Мисълта, че тя не съществува на първо място, за да защитават традициите. Не съществува, за да строи клубове, които да обслужват членовете им. Не съществува, за да се отдели от света, да се затвори и да чака Исус да дойде. Целта ѝ е да направи всичко, което може, със силата и ръководството на Святия Дух, за да премахне всяка възможна бариера, която пречи на някого да вземе решение за Христос. Тази опитност преживях лично.

Това не е лесно и обикновено, не го правим с

Разбирам, че повечето от събраните там бяха юдеи. Те вероятно вече знаеха повечето от религиозните неща, които се изисква да знаят, и само трябваше да добавят Исус. Но в Деяния 4 глава също се повтори и с етиопския велможа.

Обичам историята в Деяния 10 глава. Петър и цялата църква мислели, че ако си езичник, не можеш да бъдеш кръстен и да получиш Святия Дух. Това било огромна пречка за растежа на църквата. Но Бог дава видение на Петър и го изпраща в къщата на Корнилий. Корнилий става първият езичник, приел Святия Дух. Една бариера е премахната.

Деяния 15 гл. пише за различни фракции, които спорели какво означава да бъдеш Христов последовател - какво трябва да направя, за да бъда кръстен, от какво трябва да се въздържам, за да бъда сметен за верен. Едни казвали: "Ако се не обрежете според Моисеевия обред, не можете да се спасите" (стих 1), а други им се противопоставяли. Сега можем да се удивляваме на тези ранни лега-

ти, а да премахва всички несъстоятелни обстоятелства и пречки.

Радвам се, че ние се стремим да достигнем този стандарт, мислим как да премахнем бариерите. И се радвам, че го правим със сърца, изпълнени с обич към хората.

Искам отново да поговорим за седемте начина, които винаги са походящи за събаряне на бариери. Седем начина, които винаги действат. Това всъщност са и нашите най-важни ценности.

1. Евангелизъм

Това е нашият най-висок приоритет, причината да съществуваме като адвентна църква. Евангелизъм означава, че всяко едно нещо, което извършва църквата, се прави с цел някой да дойде поблизо до Исус. Всичко, което правим, е с цел някой да се приближи с една стъпка повече. Най-важният метод за евангелизиране е методът 3D: развий взаимоотношения с някого, който е далече от Бога; посвети се на молитва за него; привлечи го към група или място, където той може да срещне